

FREIDA McFADDEN

RAZVOD

S engleskoga prevela
Dijana Štambak

PULS

*Mom suprugu
koi me ljubazno zamolio da mu ne posvećujem ovu knjigu,
ali svejedno sam to učinila*

PROLOG

Kad dođe policija, kako ću objasniti leševe u kući? Jedan leš bilo bi lakše objasniti. Ljudi umiru, na kraju krajeva — životni ciklus itd. itd. Međutim, više od jednog već je nezgodno. Ne kažem da imam puno iskustva s tim, nego je to naprosto stvar zdravog razuma. Jedna osoba može umrijeti nesretnim slučajem. Više mrtvih... e pa, policiji počinju padati na pamet stvari kao što je *ubojstvo*.

Nadalje, ima još toga što će policiji biti teško objasniti. Primjerice, što se dogodilo tim mrtvacima *prije* nego što su umrli. Očekujem puno podignutih obrva. Vjerojatno i lisice.

Kad smo već kod toga, sirene postaju užasno glasne. Doći će svaki čas.

Nalet vjetra donese mi smrad spržene kože ravno u nosnice. Svaki atom u mom tijelu vrišti da pobjegnem dok još mogu. Preostaje mi mrvica vremena do dolaska policije. Mogu eventualno uskočiti u auto i pobjeći. Znatiželjni susjed, onaj koji je nazvao hitne službe, moći će im dati samo okvirne informacije, ali ništa više od toga. Možda mogu otići nekamo gdje me nikada, baš nikada neće pronaći. Možda mogu nestati kao duh.

Međutim, bit će teško sasvim nestati. Jer kamo god da odem, neću biti sama. Uostalom, ovo nisam učinila zbog sebe. Učinila sam to zbog *njega*.

Sirene svakog trena postaju sve glasnije. Imam manje od jedne minute do njihova dolaska. Ako sam uopće imala priliku nestati, propustila sam je. Vrlo brzo svi će saznati da se u ovoj kući dogodilo nešto nezamislivo. A kad saznaju, bit će pitanja na koja ću morati odgovoriti.

Policijski automobil stigne prvi, zakoči uz rub ceste i ukrivo se parkira. Dok izlazi policajac koji je bio za volanom, podignem ruke visoko u zrak da se jasno vide.

Moj život više nikad neće biti kao prije.

PRVI DIO

1

NAOMI

Prvi znak da nešto ne štima jest činjenica da mi se ne otvaraju garažna vrata.

Imamo ona »inteligentna« garažna vrata koja prepoznaju moj Lexus kad se dovezem na prilaz pa se podignu u pravom trenutku da ne udarim prednjim blatobranom. Garažna vrata detalj su koji mi je muž ponosno pokazao kad smo se uselili u ovu kuću, šaleći se da su pametnija od mene, što sve ove godine mog života ovdje nisu demantirale.

Sve do danas.

Zaustavim svoj Lexus pa se zagledam u garažna vrata kao da su zagonetka koju moram riješiti. Moguće ih je otvoriti ručno — sigurna sam. Jasno se sjećam da mi je Jeremy rekao da, ako se ne otvore automatski, trebam samo...

»Mama?« javi se Teddy dječjim glasićem sa stražnjeg sjedala. »Jesu li vrata pokvarena?«

Okrenem se i pogledam sina, koji još uvijek nosi bijeli kimono za karate, odakle sam ga upravo pokupila. Privezan je u autosjedalici otraga, iako ju je sa svojih pet godina već pomalo

prerastao. Izgleda gotovo komično velik u njoj, ali čitala sam da u slučaju prevrtanja ne postoji ništa sigurnije. A i naš pedijatar preporučio je autosjedalicu do šeste godine, tako da se ne obazirem na kolutanje očima nekih mama prilikom preuzimanja djece u vrtiću.

»Ne bih rekla«, kažem.

»Zašto se onda neće otvoriti?«

Izvršno pitanje.

Bacim pogled prema kući, u kojoj su upaljena svjetla, što znači da se Jeremy vratio s posla. To je gotovo jednako veliko iznenađenje kao i to što se garažna vrata ne otvaraju, budući da on rijetko dođe kući prije samog trenutka kad sjedamo za večeru, a često i puno kasnije. Večeras je uranio barem sat vremena.

Moj muž vodi *hedge* fond u gradu i radi više od svih ljudi koje poznajem, ali cijenim to što, premda ponekad mora propustiti našu obiteljsku večeru, svaku večer dođe kući uspavati Teddyja. Osim kad povremeno ode na službeni put, naravno.

»Tata će nam pomoći da to riješimo«, kažem Teddyju.

Teddy se složi kimanjem. Da se njega pita, nema *ničega* što njegov otac ne može riješiti. Kad bi netko trebao običi zemaljsku kuglu kako bi vratio vrijeme unatrag, Teddy bi za taj zadatak predložio Jeremyja.

Izađem iz auta, izvlačeći tajice koje mi se uvijek nekako uspiju uvući u stražnjicu. Zatim se zavučem do stražnjeg sjedala kako bih otkopčala Teddyjev pojas, a on mi zauzvrat uputi smiješak s rupom među zubima. Nedavno mu je ispao prvi mliječni zub, ubrzo zatim drugi, a onda još dva. Bio je presretan nakon što je mjesecima zavidno gledao drugu djecu u predškolskoj grupi koja su već počela gubiti zube, ali ja sam oplakivala taj prvi kao još jedan znak da moj voljeni dječčić odrasta.

Teddy dohvati svoj ruksak sa Spužva Bobom, koji je, sigurna sam, težak kao i on, ako ne i malo teži. Krenemo prema ulaznim vratima naše kuće, a Teddy se naginje unatrag dok pokušava održavati ravnotežu pod težinom ruksaka. Kad stavim ruku na kvaku, ona se ne pomakne pa tiho opsujem.

»Rekla si ružnu riječ, mamice!« izjavi Teddy, istovremeno zgrožen i oduševljen.

»Oprosti,« brzo kažem, »nisam htjela.«

»U čemu je problem?« zanima ga.

»Vrata su zaključana.«

»Zašto?«

Kopam po torbi, tražim ključeve. Budući da uvijek ulazim kroz garažu, gdje vrata nikad nisu zaključana, rijetko ih upotrebljavam. Međutim, sigurna sam da su tu negdje. »Ne znam.«

»Što sad radiš?«

Podignem pogled s torbe i usmjerim ga prema Teddyju, trudeći se djelovati strpljivo. Ponekad mislim kako moj sin očekuje da mu prokomentiram sve što radim, pa uglavnom nastojim to i činiti. Teddyjeva odgajateljica rekla mi je da on ima najbolji vokabular u grupi, a mislim da je to zato što stalno razgovaram s njim. »Tražim ključeve.«

»Jesu li u torbi?«

»Jesu.«

»Jesi li sigurna?«

»Da!«

O, moj Bože, gdje su? Maknem u stranu minijaturnu bočicu vode i ono što izgleda kao golemi kamen koji je Teddy prošli tjedan pokupio u parku i zamolio me da ga sačuvam jer mu je bio »fora«. I onda, hvala Bogu, prsti mi uhvate privjesak s ključevima. Izvučem ga pobjednički. »Ta-daa!«

Teddy poslušno zaplješće.

Što god da nije u redu s garažnim vratima, možemo to ostaviti za kasnije. Kao i uvijek, parkiranje kod škole karatea bilo je kaotično. Škola se nalazi u trgovačkom kompleksu u kojem je još desetak različitih dućana. Kružila sam parkiralištem nekoliko minuta dok nisam našla mjesto, baš u trenutku kad je iz oblaka koji su se cijelo poslijepodne nadvijali napokon počela padati kiša. Nakon više od sat vremena kosa mi je još uvijek vlažna, a cipele mi škripe pri svakom koraku. Sve što želim je mirna večer sa svojom obitelji.

Gurnem ključ u bravu, ali brava se ne okreće. To je... čudno. Kad se uvjerim da taj ključ ne funkcionira, izvučem ga. Pregledam privjesak na kojem su samo dva ključa. Jedan je ključ od kuće, a drugi je ključ od moje bivše ordinacije, koju sam zatvorila kad sam odlučila odustati od posla i posvetiti se Teddyju. Uopće se ne kajem, ali sačuvala sam rezervni ključ iz nostalgije. U svakom slučaju, to definitivno nije ključ moje kuće. Premda ga ipak isprobam, za svaki slučaj.

Ništa. Imam dva ključa, a nijedan ne otključava vrata.

Tada primijetim nešto drugo. Ne sjećam se da je brava na vratima bila ovako sjajna. Zapravo, izgleda kao da je nova novcata. No koliko mi je poznato, nismo je mijenjali godinama. Ne otkako ovdje stanujem.

To je drugi znak da nešto nikako nije u redu.

»Zašto ključ ne valja, mamice?« upita Teddy.

»Ne znam.«

»Kad staviš ključ u bravu, trebala bi ga okrenuti«, uputi mi savjet od kojeg nema nikakve koristi.

»Da, znam, Teddy.«

»Jesi li ga okrenula?«

»Da.«

»Da ga možda ponovo okreneš?«

Počinje mi pulsirati u sljepoočnici i umorna sam od pokušaja da dokučim zašto moj ključ više ne otključava. Stoga pozvonim.

Kako nitko odmah ne dođe otvoriti, počnem lupati šakom po vratima. Zatim lupam još jače.

»Zašto udaraš po vratima, mamice?« upita Teddy.

»Kako bi nas tata sigurno čuo.«

Na svu sreću, nekoliko sekundi nakon toga, koraci iza vrata postaju sve glasniji. Brava se okrene i moj se muž pojavi preda mnom, u košulji s raskopčanim ovratnikom, bez kravate. Jeremy je napunio četrdeset prije otprilike šest mjeseci i izgleda bolje nego ikad. Vodi brigu o sebi, pomalo je čak fanatik za vježbanje; utorkom i četvrtkom budi se sat ranije kako bi išao u teretanu, a ostalim radnim danima trči u parku. Njegova svjetlosmeđa kosa ne pokazuje nikakve znakove prorjeđivanja i ima svega nekoliko sijedih vlasi uz sljepoočnice; njegove tamnosmeđe oči jednako su intenzivne kao i onog dana kad sam ga upoznala, a uporno korištenje zubnog konca očito se isplatilo, jer su mu zubi bijeli i savršeni. Kad se nasmije, oko očiju pojave mu se sitne bore, što mi je nevjerojatno seksi.

Moje prijateljice uglavnom jedva podnose svoje muževe. Jedna od njih rekla je da je na kraju morala dogovoriti pregled kod specijalista jer je toliko puta iskoristila glavobolju kao izgovor da izbjegne seks sa svojim mužem. Međutim, ja nemam taj problem. Čak i nakon toliko godina braka, još uvijek osjetim nalet uzbuđenja svaki put kad ugledam Jeremyja. Kemija među nama jednako je snažna kao i uvijek.

»Tata!« vikne Teddy i zaleti se prema Jeremyju, baš kao i svakog dana.

Teddy *obožava* svog oca.

Za božićne blagdane otišli smo na obiteljski izlet u Disneyland i rekla bih da je Teddyjevo oduševljenje zbog susreta s Mickeyjem Mouseom bilo ništa u usporedbi s oduševljenjem kad mu se otac svake večeri vrati kući. A Teddy stvarno *voli* tog miša.

Jeremy nagradi našeg sina blistavim osmijehom i podigne ga u naručje kao da je pero, iako su se meni prošle godine dva-put ukočila leđa kad sam pokušavala podići Teddyja. Jeremy

je dobar otac — čak *izvrstan*. To je jedna od mnogih stvari koje kod njega *obožavam*.

»Tata, vrata su pokvarena«, reče Teddy zabrinuto.

»Oh, da?«

On ozbiljno kimne glavom. To radi i Jeremy — tako su slični jedan drugome kad Teddy tako kimne glavom. »Nismo mogli ući!«

Podignem ključ ulazeći u kuću. »Ključ se nije dao okrenuti. Jesi li promijenio bravu?«

Moj muž zastane, ne odgovara na moje pitanje. Spusti Teddyja na pod i otvori ulazna vrata. »Teddy«, reče. »Bi li mogao otići u svoju sobu i tiho se igrati? Moram porazgovarati s tvojom mamom.«

Da ja zatražim takvo što, Teddy bi me ispitivao pola sata. Međutim, kad to od njega zatraži otac, smjesta utrči u kuću i bez riječi ode u svoju sobu. A čim ode, Jeremy ponovo zatvori vrata i okrene se prema meni.

»Jeremy.« Nervozno stisnem ruke. »Što se događa?«

Moj muž se počese po donjoj čeljusti, na kojoj se već nazire sjena brade iako se jutros obrijao. Izbjegava moj pogled, što je treći znak koji ukazuje na to da nešto nije u redu. Mom mužu nikad nije problem gledati me u oči. On je pravi majstor u gledanju u oči.

»Naomi«, reče. »Moramo razgovarati.«

2

Ovo ne zvuči dobro.

Nemam pojma o čemu Jeremy želi razgovarati, ali što god to bilo, izgleda da o tome želi razgovarati u četiri oka. Ne poma-kne se ni centimetra prema dnevnoj sobi niti krene prema nekom mjestu gdje bi nam bilo udobnije. I tako sada samo nepomično stojimo na našem trijemu.

»Dobro...« kažem. »O čemu želiš razgovarati?«

Nasmiješi mi se, onim seksi osmijehom od kojeg mi koljena klecaju. »Imam za tebe veliko iznenađenje.«

»Oh?«

»Da. Odlučio sam preurediti cijelu kuću — prebojiti zido-ve, staviti nove podove, renovirati kuhinju. Sve!«

Sva napetost iz mog tijela nestane. Znači, *to* je u pitanju? Renoviranje? Kad sam ugledala novu bravu na vratima i kad je rekao da moramo porazgovarati, na djelić sekunde pomislila sam da će mi reći...

Dobro, nema veze.

»Renovirati?« Ponovim.

»To je zakašnjeli poklon za godišnjicu, draga«, objasni.

Godišnjica nam je bila prije gotovo mjesec dana. Pripremila sam njegovo omiljeno jelo — *steak au poivre* — i kupila mu par manžeta za koje sam znala da će mu se svidjeti. A Jeremy je meni poklonio divan dar: prekrasnu srebrnu ogrlicu s privjeskom od ametista.

»Ali već si mi kupio poklon«, kažem.

»Pa,« reče, »zar mi zamjeraš što s vremena na vrijeme želim razmaziti svoju ženu?«

Ne mogu, a da se ne nasmiješim. Jeremy je dobar tata, ali još je bolji muž. Nas dvoje uvijek sam doživljavala kao moćan par, čak i sada dok ne radim jer želim odgajati našeg sina. Drag je i pažljiv, ali što je najvažnije, nikad ni na trenutak nisam posumnjala u to koliko me voli.

»Ovo je zaista lijepo iznenađenje.« Nasmiješim mu se, premda pomalo usiljeno. »Samo bih voljela da si mi to najavio.«

»Tada to ne bi bilo iznenađenje, je li tako?«

Takav je Jeremy. Isplanira obiteljsko putovanje, a o tome me obavijesti u zadnji čas. Budem u kuhinji i kuham večeru, a on kaže: »Hej, Naomi, sljedeći tjedan idemo u Italiju.« To je slatko, ali ponekad me i izluđuje. Mi smo partneri i ponekad bih voljela da se sa mnom posavjetuje prije nego što nešto isplanira, makar to bili romantični i uzbudljivi planovi kao što je putovanje u inozemstvo — ili preuređenje kuće.

Međutim, u drugu ruku, imao je dobru namjeru. Iako nam zapravo nije potrebno ni krečenje ni zidovi ni nova kuhinja.

»I znaš što?« reče. »Već sam spakirao sve tvoje stvari.«

Što?

Jeremy me sada povede u dnevnu sobu, gdje se nalaze uredno složena tri kožnata kofera. Poklonio mi ih je za rođendan prije četiri godine. Komplet putnih kovčega. Sjećam se kako sam prešla rukom preko materijala i pomislila da su među najljepšim

stvarima koje sam u životu imala, a ujedno i skuplji od mog tadašnjeg auta, koji sam promijenila kad mi je te iste godine za godišnjicu kupio ovaj srebrni Lexus. Užitek mu je razmaziti me.

Pokaže stvari na podu. »Mislio sam da bismo mogli biti u stanu mojih roditelja nekoliko tjedana, dok traju radovi. Do tamo nam treba svega dvadeset minuta.«

Nakon što se Jeremy odrekao svog momačkog stana na Manhattanu i nakon što smo se preselili na Long Island s Teddyjem, njegovi su se roditelji iselili iz ove kuće — koju im je Jeremy kupio nekoliko godina ranije — te se preselili u stan u prizemlju koji im je također on kupio. Kuća je ionako imala previše stuba, pa su rado otišli. Njegov otac već je tada počeo slabjeti, a godinu je dana kasnije umro, no njegova je majka poživjela još dvije godine. Često ih je posjećivao i plaćao drugima da obave sve što on sam nije mogao. Bio je dobar sin, baš kao što je dobar otac i dobar muž.

»A što je s tvojim stvarima?« upitam. »I Teddyjevim?«

»Zapravo«, reče on pomalo posramljeno... »Mislio sam da bi mogla onamo otići prije i počistiti stan. Prilično je prašnjav, a dodatna soba puna je kutija.«

Dakle, iznenađenje koje mi je muž priredio za godišnjicu uključuje i to da moram očistiti bivši stan njegovih roditelja.

»Oprosti«, brzo doda. »Sam bih to obavio, ali znaš da nema koristi od mene po pitanju čišćenja, Naomi. Vjerojatno bih još više zaprljao.«

Moguće da je tako. Premda nisam sigurna, budući da otako smo u braku nikad nisam vidjela Jeremyja da je pokušao nešto počistiti. Možda je odličan muž i hranitelj obitelji, ali nema smisla za održavanje kućanstva. Nitko valjda nije savršen.

»Pomoći ću Teddyju da se spakira«, uvjerava me. »Onda ti se možemo pridružiti sutra.«

»A što s večerom?«

Na licu mu je lagani osmijeh. »U stanju sam skuhati večeru za sebe i svog sina. Dugo sam živio kao samac dok se ti nisi pojavila, znaš.«

»Ne znaš što on voli.«

»Naručit ću pizzu. Ili podgrijati u mikrovalnoj smrznute pileće medaljone.«

Namrštim se. »Znaš koliko je to nezdravo. Pusti da mu nešto napravim prije nego što odem.«

»Naomi, mislim da će preživjeti pizzu ili medaljone jednu večer. Ionako ne voli one čudne stvari koje kuhaš.«

Pa — nije u krivu. Sinoć sam mu napravila slasni *acai bowl* s domaćom granolom od kvinoje, a on me gledao kao da ga trujem. Histerizirao je sve dok mu nisam skuhalo makarone sa sirom iz kutije.

Nastavi blažim tonom. »Ja ću se večeras pobrinuti za večeru. Bit će sve u redu. Kao što sam rekao, samo počisti stan, a mi ćemo doći za tobom sutra.«

»Hoćeš da tamo *prespavam*?«

»Zašto ne? Tamo će biti sve tvoje stvari? To je samo jedna noć.«

»A ujutro?«

»Rosita će ujutro odvesti Teddyja u vrtić, kao i uvijek«, reče on. »Ti možeš doći po njega u vrtić i odvesti ga u stan.«

»A odlazak na spavanje?« procijedim.

Namršti se. »U čemu je problem? Uvijek spremam Teddyja na spavanje.«

U pravu je. Otkako pamtim, Jeremy je uvijek bio taj koji ga je spremao na spavanje. No to ne znači da ja svaku večer ne dođem u Teddyjevu sobu poljubiti onaj njegov mekani obraščić, čak i ako je već usnuo.

Ne znam bih li mogla zaspati ne uradim li to.

»To je samo jedna noć«, naglasi Jeremy. »Neka mu još jedan dan sve bude kao i obično.«

»A ti ćeš mu reći zašto večeras neću biti kod kuće?«

Podigne rame. »Mislim da to neće biti problem.«

Zar se šali? Je li uopće *upoznao* našeg sina? Kad sam nedavno kupila novu torbu, Teddy me otprilike dvadeset milijardi puta pitao zašto sam kupila novu torbu, što nije valjalo sa starom, što sam s njom učinila i može li je on dobiti. Zar Jeremy zaista misli da Teddy, *odselim li se iz kuće*, ništa neće primijetiti ni zapitkivati?

»Nešto mu moramo reći, Jeremy.«

»Dobro, dobro.« Odmahne rukama. Nekad su mu ruke sigurno bile hrapave i žuljevite, jer je tijekom studija odrađivao smjene u građevinskoj firmi, ali to je bilo davno. Sada ima ruke čovjeka koji radi uredski posao. »Objasnit ću mu da je zbog renoviranja.«

Pogled mi padne na kofere naslagane na podu. Bože, koliko je stvari spakirao. »Što misliš, koliko će ovo trajati?«

»Tjedan? Možda dva. Najviše vremena trebat će za kuhinju, ali možemo se vratiti u kuću i prije nego što bude gotova.«

Naporna mi je i sama pomisao na renoviranje. Iako mi je to predstavio kao iznenađenje, meni nije do toga. Međutim, u braku sam nešto naučila o Jeremyju: nevjerojatno je tvrdoglav. Kad mu se neka ideja uvuče u glavu, više je ne može izbaciti. Navikao je da bude po njegovu. Ako je odlučio da našu relativno novu kuću treba renovirati, onda će se renovacija i dogoditi.

Samo, zašto mi unutarnji glas govori da *nešto nije u redu*?

Kao da osjeća moju nelagodu, Jeremy me primi za ruku. »Jako sam uzbuđen zbog ovoga, Naomi. Bit će kao da zajedno živimo u sasvim novoj kući.«

Pustim da mi uzme ruku, a kad je stisne, osjetim njegov topli i čvrsti dlan na svome. Sa svojih sto osamdeset centimetara

Jeremy je točno petnaest centimetara viši od mene. Savršena visina da podignem pogled prema njemu i osjećam se voljeno i zaštićeno. Oduvijek sam mislila da je bila u pitanju sudbina kad sam onog dana u Starbucksu zaboravila novčanik, a on mi platio kavu. Sjećam se kako sam ga gledala u onom elegantnom talijanskom odijelu i s autoritativnom kravatom, i odmah mi je bilo jasno da je to muškarac s kojim ću provesti život. To je *mene* navelo da poželim biti žena s kojom bi on želio provesti svoj život.

»Hoćeš li me nazvati da Teddyju poželim laku noć?« upitam.

»Naravno.«

Umorno uzdahnem, misleći na dugu noć čišćenja starog stana koja me čeka. »Dobro«, složim se. »Učinit ću tako.«

Jeremyju se ramena primjetno opuste. »Hvala ti, Naomi.«
Kimnem.

»Hej,« reče, »daj da ti pomognem s torbama.«

Jeremy zgrabi jedan od ogromnih kofera, koji je srećom na kotačima, jer ga sama ne bih imala nikakve šanse pomaknuti. »Htjela bih pogledati gore u ormar«, kažem. »Samo da budem sigurna da nisi što zaboravio.«

»Oh, ne«, reče on kotrljajući kofer prema ulaznim vratima. »Prilično sam siguran da sam sve uzeo.«

»A što je s mojim orgonskim kristalom?« Moja orgonska piramida generator je pozitivne energije, a držim je na noćnom ormariću. »Jesi li je spremio?«

Usne mu zadrhte. »Jesam.«

»Jesi li spakirao grudnjake?«

Ovaj put se nasmije. »Naomi, molim te. Vjeruj mi, sve je unutra.«

Samo... zbog čega? Zašto je spakirao toliko stvari ako nas neće biti svega par tjedana?

»Zašto si promijenio brave?« omakne mi se.

Jeremy me iznenađeno pogleda. »Morao sam. Ne želiš da ličiodi i izvođači radova imaju ključ naše kuće, zar ne?«

»To je istina...«

Samo, čekaj. Ne, to nema smisla. Ako nas brine da će ličiodi i izvođači radova imati ključ naše kuće, nismo li brave trebali zamijeniti *poslije* renoviranja?

No Jeremy već s mukom iznosi moje kofere kroz vrata pa mi se čini da je bolje ne ispitivati ga dalje. Sigurna sam da će, nastavim li, imati neko posve razumno objašnjenje zbog kojeg ću se osjećati glupo što sam uopće pitala.

Jeremy vuče dva kofera do prtljažnika, a ja idem odmah za njim s trećim, koji je jednako velik i težak kao ostala dva. Rekao mi je da se selimo nakratko, zbog kratke renovacije, ali nekoliko stvari koje je napravio nisu u skladu s tim. A o Jeremyju znam još nešto.

On odlično laže.

Vidjela sam ga kako laže kolegama preko telefona. Vidjela sam ga kako laže prijateljima i roditeljima. Vidjela sam ga kako laže Teddyju.

Koliko znam, meni nikad nije lagao. Temelj svakog dobrog braka je povjerenje. Da, Jeremy odlično laže, ali moram vjerovati da mi sada govori istinu. Jer, ne budem li mu vjerovala, s nama je gotovo.

Jeremy zalupi prtljažnik mog Lexusa. »Hvala ti što ćeš pospremiti stan«, reče mi. Zavuče ruku u džep svojih hlača od odijela i izvadi jedan ključ na privjesku.

Uzmem ključ iz njegove ruke, pri čemu nam se prsti ne dodirnu. »Hvala ti. Vidimo se sutra.«

Ovaj put pogleda me ravno u oči. »Vidimo se sutra, Naomi.«

Posljednji znak da Jeremy laže jest taj da me ne poljubi prije nego što uđem u auto i odvezem se iz kuće u kojoj sam živjela protekle četiri godine.